

Z avtodomom po Japonski

Da, tudi to je mogoče. Potovati z avtodomom po japonski namreč. Pravzaprav bistveno lažje, kot se zdi na prvi pomislek.

Morda najbolje, da kar na začetku, predno opišem pot, ki smo jo oktobra 2017, opravili v tej čudoviti daljni deželi, napišem nekaj praktičnih nasvetov za potovanje z avtodomom po japonski.

Najprej je potrebno seveda najeti avtodom (no mogoče gre pa kdo s svojim iz Ljubljane). To je prva težava, ki jo moramo mi, ki ne znamo brati in pisati v japonščini, premagati. Po dolgotrajnem iskanju sem našel stran japancampers.com, kjer sem na moja vprašanja v angleščini, dobil zelo ažurne, smiselne in pozitivne odgovore. Pri njih sem se odločil za najem, saj so nudili tudi druge ugodnosti, kot na primer: uredili so uradni prevod voznškega dovoljenja, v vozilih imajo wifi (z omejeno porabo), iPad (na katerem so zemljevidi kampov in navigacija v angleščini), ter vse potrebno za kampiranje.

Izbira vozila - bili smo trije, dva odrasla in hči, stara 4 leta. Želel sem majhen in okreten avtodom, a še vedno dovolj udoben. Kot se je kasneje izkazalo, je avtodom nudil vse razen udobja za spanje. Izbrali smo: Mid-Size Campervan, narejen na osnovi Mazde Bongo. Problem je bilo tudi dejstvo, da je potrebno vsak večer predelati avtodom »v spalni način«, kar vzame kar nekaj časa, predvsem zaradi premikanja prtljage. Teh posegov tudi nisem bil navajen iz izkušenj s klasičnimi evropskimi avtodommi. Tudi WC-ja in kopalnice ni imel, a o tem več v nadaljevanju. Na spletni strani je ta avtodom sicer označen, kot primeren za štiri odrasle, a si tega ne predstavljam 😊 Drugače vse najboljše o podjetju japancampers, res so zelo korektni in se držijo vseh dogovorov (čas, kavcija, lahko smo pustili pri njih kovčke za na avion, ...), če bi pravočasno napovedali, se da tudi prespati kakšno noč pri njih - zastonj. S samim avtodomom tudi drugače ni bilo nobenih težav, le priporočam, da najamete največjega, ker je še vedno majhen 😊

Predno smo šli na pot sem pri enem od ponudnikov interneta za turiste, preko spleta kupil SIM kartico, ki me je nato čakala na letališču v Tokiu, na poštnem okencu (prav zanimivo, ko te na japonskem pričaka pismo). SIM kartico sem vstavil v odslužen telefon, ki je nato služil kot dostopna točka za vse naprave, ki potrebujejo internet (uporabljali smo seveda tudi wifi od avtodoma...).

Še nekaj besed o sami vožnji, pravzaprav dve. Brez težav. Naj objasnim: Japonci so pregovorno vljudni in taki so tudi na cestah. Pravil se držijo na vsakem metru ceste in zato je vožnja zelo predvidljiva. Tudi vozijo ekstremno počasi in tako imamo mi iz Evrope dovolj časa, da možgani predelajo težave, ki nastajajo zaradi nepoznavanja tabel, vožnje po drugi strani vozišča, navigiranje itd. Nikoli tudi nisem slišal, da bi kdorkoli komurkoli hupal. Avtomobile, ki jih vozijo starejši, imajo označene z posebnimi nalepkami, da že na daleč vidiš, da jih vozijo osebe, ki imajo morda težave v prometu. Prav tako imajo take nalepke tudi vozniki začetniki, med katere sem sodil tudi sam (kot tujec) in tako smo dobili na naš avtodom označevalno nalepko za mladega voznika.

Impresivno je, kako se recimo Japonci razporejajo v primeru, ko se približuje zoženje cest na primer na avtocesti. Vsi, ampak dobesedno vsi se takoj, ko vidijo prvi znak za zoženje (tudi če je 2km pred dejanskim zoženjem) postavijo na pas, ki bo voznik tudi po zoženju. Tako ne nastaja nobena gneča, saj se na koncu zoženja nihče ne vriva in s tem upočasnjuje prometa, ker so že vsi razporejeni na voznem pasu... Mi, z »Balkana« smo seveda parkrat poizkusili tudi vrivanje, ki pa je uspešno in ne upočasnjuje ostalih, ker te takoj spustijo v kolono, ker menijo, da se ti zagotovo zelo

mudi in si pravzaprav na neki nujni vožnji☺ Mislim, da ne pomislijo na to, da zgolj izkoriščaš njihov red...

Poudariti moram tudi dejstvo, da za enako razdaljo kot v Evropi potrebujete na japonskem vsaj 40% več časa. Tudi če vozite po avtocestah, saj je večinoma omejitev 80km/h!! Avtoceste so zelo drage, za cca. 400km smo plačali cca. 100€! Večinoma pa smo se vozili po lokalnih cestah, ki so odlične.

Promet po mestih je zelo zanimiv, vseskozi je gneča, a se nikoli zares ne stoji v zastoju. Vseskozi se počasi premika promet. Pri planiranju je potrebno vedeti, da so mesta na Japonskem res ogromna. Tokyo je po nekaterih kriterijih največje mesto na svetu. Dejansko je strnjeno naselje razprostrto čez več kot 100km. Če izbereš avtocesto, jo drago plačaš, če se voziš po brezplačnih cestah, gre počasi – predvidevam, da povprečje čez dan ni več kot 25km/h...

Še opozorilo glede navigacije v strnjenih mestih. Pri njih marsikje promet poteka v več nivojih; podzemna v zemlji, na tleh navaden vlak, ob vlaku na tleh hitra cesta in še »počasna cesta«, v prvem nivoju nad tlemi je na primer še ena hitra cesta, v drugem nivoju avtocesta in vzporedno še hitri vlak. Navigacija zaenkrat še ne prepozna na katerem nivoju se voziš, tako se ti lahko zgodi, da te navigacija usmerja na primer na križišču levo, ti pa ne moreš nikamor zaviti, nato pa vidiš, da je križišče pravzaprav nad tabo... Pomembno je, da navigacijo sprogramiraš predno prideš v dele, kjer je več nivojev in nato slediš navigaciji kot pijanec plotu, ker če enkrat zgrešiš, navigacija ne ve več v katerem nivoju cest si.

Naslednje vprašanje za popotnike z avtodomom je seveda kje prespati. Japonci imajo ob svojih cestah počivališča, imenovana »mičinoeki« (zapisujem po znanem pravilu: »Piši kao što govoriš!«). To so pravzaprav nekakšne postojanke, kjer je navadno trgovina, WC, včasih tudi tuš in veliko parkirišče. Na teh počivališčih vozniki počivajo med dolgimi vožnjami, tako da samo spustijo sedež in zaspijo za par ur, nato se odpravijo dalje. Na nekaterih počivališčih je bila trgovina pravzaprav tržnica za svežo zelenjavo, ribe,... Nekatera počivališča so na zelo lepih lokacijah s parki, ob rekah ali na razglednih točkah, nekatera pa ob velikih avtocestah, ob železnici oz. na popolnoma neuglednih lokacijah. Izbira je torej stvar sreče. Na teh počivališčih lahko prespiš povsem brezplačno, lahko si skuhaš sam, uporabljaš WC, itd. Mi smo se držali teh počivališč, z izjemo dni, ko smo imeli drugačne načrte ali pa je tako želela usoda (več o tem v potopisnem delu). Imel sem občutek, sploh na podeželju,

da nas nebi nihče preganjal, če bi se ustavili tudi kar nekje za cesto in tam prenočili, a tega nismo probali, ker ni bilo potrebe. Poudariti moram tudi da klasičnega kampa, kot ga poznamo v Evropi nisem videl nikjer. Ne trdim da ga ni, a na naši poti ga nisem videl. Postavlja se mi torej vprašanje, kje na primer napolniš vodo v klasičnem avtodomu, kje se priklopiš na elektriko,... a to ostaja odprto za naslednji obisk daljne dežele...

Kaj pa higiena, me boste vprašali, bili ste brez kopalnice v avtodomu? Jutranje umivanje zob, rok in obraza smo opravili v WC-jih na počivališčih. Naj na tem mestu opišem povprečen javni WC na japonskem... Na kratko, javna stranišča na japonskem so v 95% bolj čista, kot stranišča pri 95% domovih v Sloveniji. WC školjke so opremljene z sistemi za izpiranje »različnih odprtih«, imate možnost, da si med potrebo nastavite glasbo, ali pa šumenje vode, deske so ogrevane, razkužilni robčki so standardna oprema,... torej ni da ni, bi lahko rekli.

Pred kabinami so velikokrat nekakšni semaforji, ki sporočajo ali je kabina prosta ali zasedena, z namenom, da te med opravljanjem potrebe nebi kdo zmotil s klukanjem na vratih☺ Japonska uvidevnost pač. Za tuširanje pa smo izkoristili tradicionalne »toplice« imenovane »onsen«, kjer se lahko za skromen denar umiješ in odpočiješ v nekakšnih termalnih bazenih, kjer je voda zelo vroča, a je vseeno prijetno. Ti

onseni so razporejeni praktično po celi japonski. Spisek »onsenov« in »mičinoekijev« smo dobili že shranjene na navigaciji, ki smo jo dobili z avtodomom, kar močno olajša iskanje.

Upam da zgornji opis ponuja osnovne informacije, kako in kaj na japonskem z avtodomom, sedaj pa nekaj besed o sami poti. Za pot smo izbrali konec oktobra, ko naj bi bilo vreme najbolj primerno, a smo naleteli ravno na zelo hladno obdobje, ki pa se je izkazalo za še vedno ugodno za pot. Dobra dva dni nam je nagajal tudi tajfun zaradi katerega smo eno noč raje prespali v hotelu, kot v avtodomu.

Dan 0: Pot smo začeli v Ljubljani☺, z avtom smo odšli do letališča v Zagrebu, kjer smo z Emirati odleteli v Dubaj in nato do Tokia, natančneje na vzhodno letališče Narita, kamor smo prispeli okoli 19.00 po lokalnem času.

Dan 1: Letališče Narita se je izkazalo kot odlična varianta, saj je v bližini podjetje, ki nam je oddalo avtodom (seveda smo to prej preverili). Ker smo v Tokio prišli zvečer, smo prvo noč prespali v najetem apartmaju (preko airbnb). Do tja smo prišli z vlakom do bližnje postaje in nato s taxijem (cca. 7€), izkazalo se je da bi šli lahko tudi peš. Od pristanka do apartmaja smo porabili cca. 2h z vsemi transferji in carinskimi postopki. Kot zanimivost, lastnika apartmaja nismo spoznali, dobili smo samo kodo za ključavnico, s katero smo si odprli vrata v apartma.

Dan 2: Z ekipo, ki nam je oddala avtodom smo se dogovorili, da nas pridejo iskat v apartma, in so nas prepeljali do »avtodom baze« (oddaljeno cca. 2km), kar nam je olajšalo tovorjenje prtljage in strošek taxija. Japonsko natančnost, doslednost in tudi počasnost smo doživeli že ob prevzemu avtodoma. Vse skupaj je trajalo dobri dve uri, čeprav je bilo že vse dogovorjeno, a izpolniti je bilo potrebno še kup formularjev. Tudi z prikazom avtodoma so šli v detajle in tako sem spoznal prav vsa stikala in odlagalne površine☺ In tako se je naša pot pričela. Odpravili smo se počasi proti prvemu »mičinoekiju« v Tokiu in spoznavali vožnjo po levi strani, prometne znake, trgovine s hrano, ter utrip velemesta Tokio.

Dan 3: Ker je bil deževen dan smo se odpravili v Tokio Toyota Center (vse vstopnine brezplačne), kjer smo si ogledali Toyotin muzej (sem ljubitelj starodobnikov), Toyotin center varne vožnje za najmlajše, Toyotin salon najnovejših avtomobilov. Tam smo tudi jedli in začeli loviti ritem v »novem« časovnem pasu. Popoldan smo se odpravili v Shibuyo, to je tisti znani del Tokya z neonskimi lučmi in najbolj obiskanim/prometnim prehodom za pešce na svetu. Tu se je prvič izkazal majhen

avtodom, kot odlična izbira. Parkirali smo praktično par sto metrov od znamenitega križišča, cena za parkiranje pa je bila smešno nizka – 1,5€ za 2 uri, v centru Tokya! Če smo pošteni ima Tokio več centrov, a Shibuya je zagotovo eden od glavnih središč...

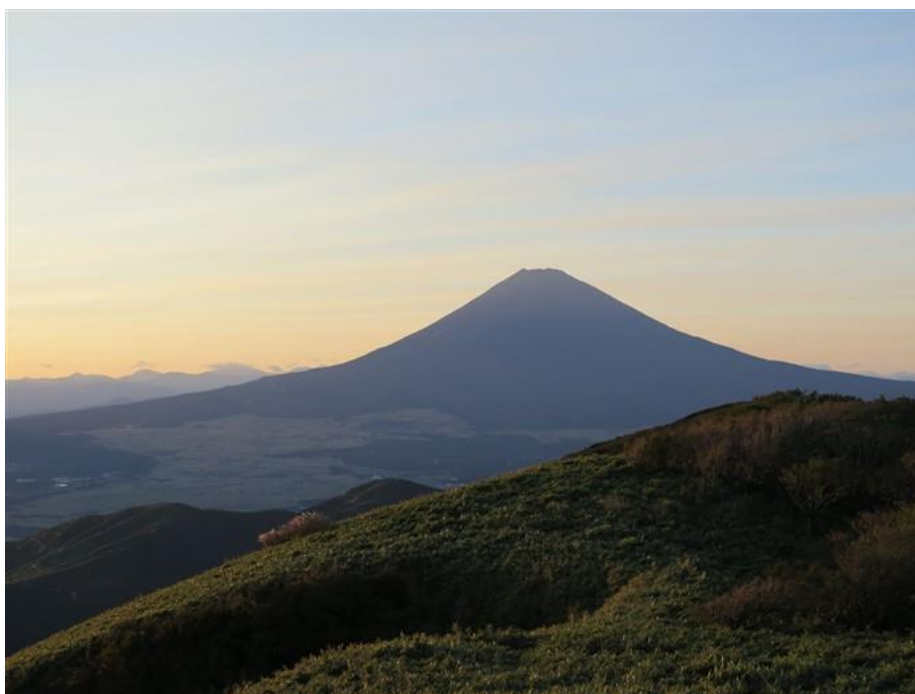
Dan 4: Ta dan je bil namenjen obisku muzeja Ghibli, saj je žena oblikovalka in ilustratorka... (dan prej je morala ona v Toyotin muzej). Dopoldan smo se odločili, da bomo noč prespali v hotelu in ne v avtodomu, ker je bil napovedan tajfun (jaz bi to opisal, kot dolgotrajna močna nevihta, ki je lahko na določenem področju tudi neurje). Poiskati hotel pa je prava umetnost, saj je pri Japoncih za večino stvari potrebno natančno planiranje in napoved v naprej (seveda bi to spoštovali, če bi vedeli da bo tajfun:-), tako pa smo odšli do vsaj pet hotelov v bližini muzeja Ghibli in bili uspešni šele pri zadnjem. Pravzaprav se nam je že zelo mudilo, ker sej bližala ura za v muzej (razložim v nadaljevanju), po obisku muzeja pa smo želeli biti že na suhem, v hotelu, ker so bili vetrovi tajfuna že občutni...

Za razliko od Toyotinega muzeja, kjer je vstop prost, je obisk muzeja Ghibli pravi projekt. Naj opišem zadevo: Karte za muzej je možno kupiti zgolj na spletu. Ker je povpraševanje večje od mest za ogled muzeja, razpišejo proste termine že en mesec v naprej (mislim da je bilo to neko sredo ob 2.00 zjutraj po evropskem času). Ko so termini za vse dneve v naslednjem mesecu sproščeni, se začne loterija, ki jo igrajo vsi, ki želijo v muzej (s celega sveta). Od točno določene ure naprej so torej možne rezervacije za točno določene termine. Mi smo torej kupili karte en mesec v naprej, za termin v nedeljo popoldan ob 16.00. In karta ti velja samo takrat! Če te ni, te ni... tajfun in hotel gor ali dol. Predno kupiš karto moraš izpolniti spletni obrazec, ki obsega sto in en podatek (od številke potnega lista naprej), pa vse do določitve vodje skupine za katero kupuješ karto (mi smo bili skupina: oče + mami + hči (4leta))... Kakorkoli, nakup kart in obisk muzeja je uspel... tudi hotel je bil super! Cena kart je bila za vse tri le okoli 15€! Cena za dvoposteljno sobo je bila okoli 100€.

Dan 5: Spočiti po spanju v hotelu, smo se zbudili v dan s popolnoma čistim nebom, brez oblaka. Nebo je za nas počistil tajfun, mi pa smo bili ravno namenjeni proti gori Fuji, natančneje v Hakone. Vse je za nekaj dobro, pravijo in tako je bil tajfun dober za naš razgled. Z gondolo smo se dvignili nad jezero Hakone, kamor smo prišli ravno ob sončnem zahodu in tako se nam je kot na dlani prikazala japonska sveta gora Fuji.

Hakone je kot nekakšen japonski Bohinj in imeli smo veliko srečo, da smo bili tam izven sezone, saj ni bilo gneče. Prespali smo v mičinoekiju blizu Hakoneja, ki je imel daleč najbolj umazane sanitarije na celotni naši poti. Ker smo bili tudi na relativno visoki nadmorski višini, nas je ponoči tudi malo zeblo in je bila noč zato neprespana.

Dan 6: Vožnja po lepi pokrajini mimo gore Fuji, Šizuoke, na polotok Tahara, natančneje v Cape Irago. Odločili smo se namreč, da bomo pot proti Osaki skrajšali z vožnjo s trajektom, kar se je izkazalo za dobro odločitev. Polotok Tahara je bil nekoč veliko industrijsko središče, sedaj pa deluje kar nekoliko zapuščen. Ker smo prišli na cilj tega dne relativno hitro, trajekta pa tisti dan ni bilo več, smo za hec, ker smo bili neprespani zaradi mraza prejšnje noči, povprašali v hotelu za ceno. Dejansko je bil bistveno cenejši, kot isti v Tokiu in smo tako ponovno prespali v hotelu za ceno cca. 60€.

Dan 7: Po zajtrku smo se odpravili proti pristanišču, kjer smo se vkrcali na trajekt Cape Irago – Toba. Trajekt je nam je bil zanimiv, saj je bilo večino prostora za potnike narejeno kot nekakšna ploščad za spanje na tleh. Ta področja za spanje so bila ograjena in če si hotel zaspati na tleh, si se moral sezuti. Trajekt ni bil zelo zaseden, zato je enega od teh ograjenih prostorov zasedla naša štiriletnica in se preizkusila v plesu. Ostali potniki niso kazali nikakršnih znakov nelagodja, a tudi odobravanja ni bilo čutiti. Pač so nas pustili, da se obnašamo po svoje... Po pristanku v Tobi smo odšli v starodavno mesto Ise, kjer smo si ogledali staro mestno jedro in samostan »Veliki Ise tempelj«. Kljub temu, da je šlo za »navaden« dan je bilo ljudi na ogledih veliko, ne predstavljam pa si kako izgledajo turistični termini... prespali smo v »mičinoekiju« v mestu Tsu.

Dan 8: Trgovina poleg parkirišča je zjutraj popolnoma oživila in postala prava mala tržnica, ker so prodajali sveže pecivo in druge dobrrote. Čistoča sanitarij pa je bila pregovorno čista. Ker smo dobro spali in se prebudili v dan brez oblaka, smo odšli naravnost v Kjoto, kjer smo si ogledali Imperialno palačo, ter Fushimi Inari tempelj. Ponovno se je izkazal avtodom kot odlična izbira, ker smo se vedno lahko pripeljali praktično do vhoda znamenitosti, stroški parkirnin pa tudi niso predstavljali oviro. Edino plačevanje parkirnine je včasih zanimiva izkušnja, ker se znajdeš pred »sto« gumbi in tisoč pismenkami. Tako sem navadno prosil za pomoč kakšnega domačina, ki mi je pomagal vzpostaviti kontakt z avtomati. Popoldan smo se odpravili do prijateljev, ki živijo v Nari, kar je bil tudi en od naših ciljev potovanja. Tako smo zopet spali v »pravih« posteljah.

Dan 9: Ogled Nare in templja Tōdai-ji, kjer smo videli največji bronasti kip Bude in znamenite srne, ki se prosto sprehajajo po mestu. Dan je bil lep, sončen, pravzaprav prav vroč. Nara je bila nekoč prestolnica Japonske predno so preselili cesarja v Kjoto

in ima zato veliko zgodovinskih objektov, ki so pod zaščito Unesca. Tudi življenje nasploh se zdi tu nekoliko bolj umirjeno, kot v Tokiu in Kjotu.

Dan 10: Ogled Osake in akvarija. Akvarij je fascinanten. Sicer ni največji na svetu, a ko si tam, se ti zdi tako. V akvarij vstopiš na vrhu in se nato spiralno spuščaš v globino. V osrednjem delu je največji bazen, v stranskih pa so posamezni bazeni, kjer so predstavljena različna morja in življenje v njih. Tako smo videli morske pse, želve, meduze, korale, mante, nemote... Pripetila pa se nam tudi zanimiva izkušnja... Izgubil sem namreč mobilni telefon. Zaradi gneče v akvariju (bila je sobota popoldan) sem bil prepričan, da je za vedno izgubljen. Prijateljica, ki živi na japonskem že deset let, me je takoj potolažila, da ga bom zagotovo dobil nazaj. Jaz sem jo seveda samo postrani gledal. A res, od trenutka ko sem opazil da nimam telefona in do trenutka, ko sem ga dobil nazaj je minilo manj kot 10 minut. Prijateljica je odšla do prve uslužbenke in razložila problem. Le ta je takoj poklicala kolegico na informacije, ki je takoj potrdila, da so res našli en mobilnik (da ga je na informacije prinesel en do obiskovalcev akvarija). Tako je še največ časa vzelo prebijanje skozi gnečo do informacijskega pulta in izpolnjevanje formularja, kjer sem moral 10x podpisati (sicer ne vem kaj), da so mi vrnili telefon. Kakorkoli, Japonci so me več kot pozitivno presenetili!

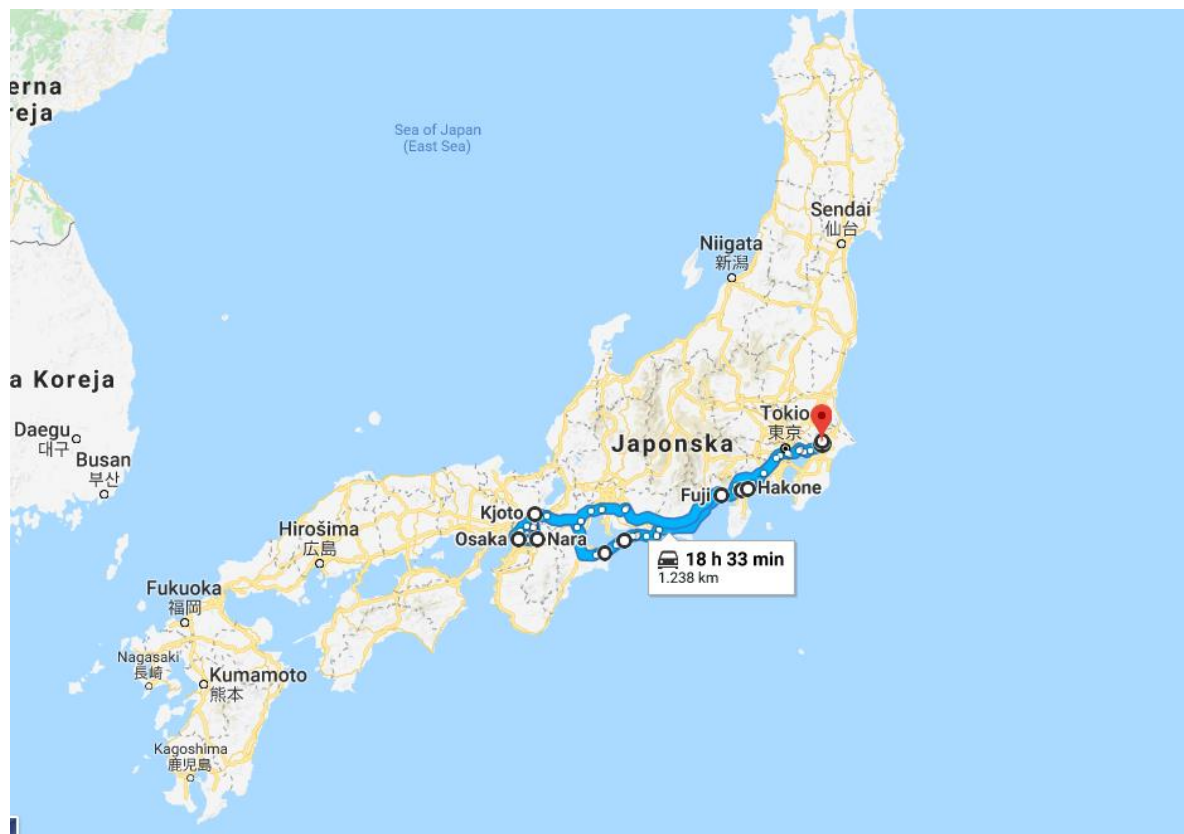
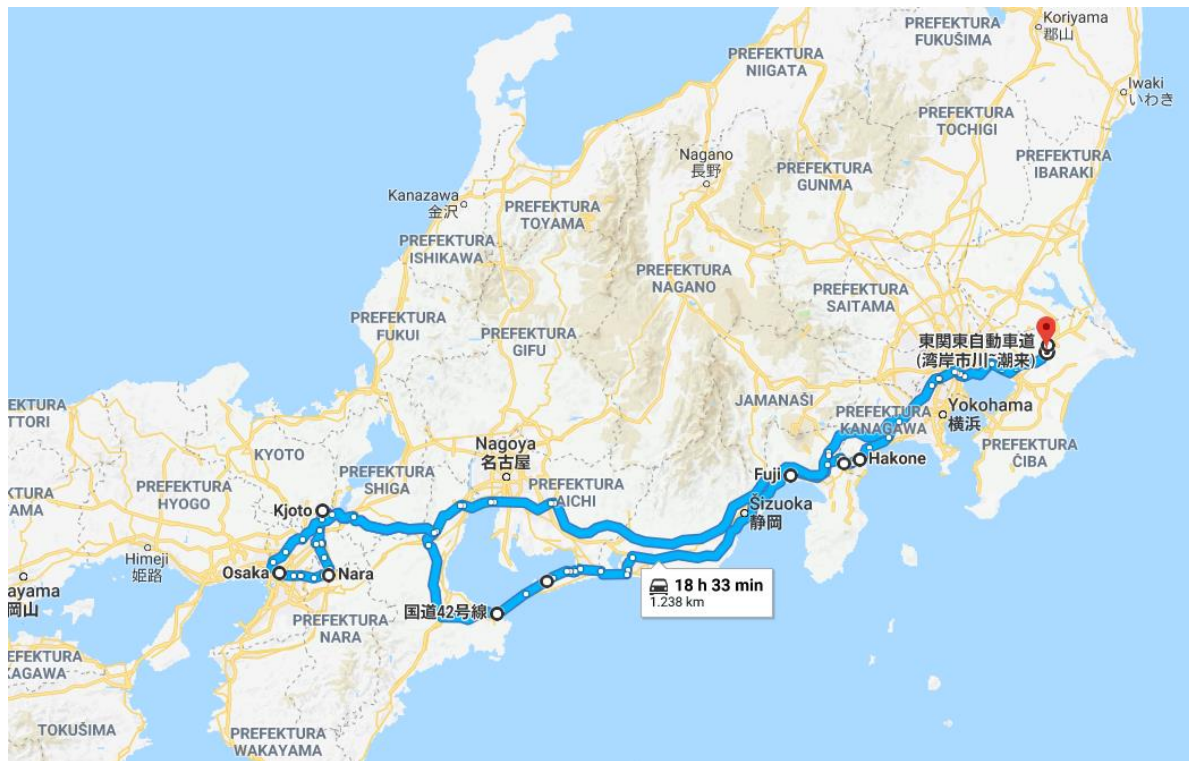

Dan 11: To je bil prost dan, nedelja. Dopoldan sta naša hči in fant od gostiteljev, ki sta oba enako stara gledala risanke, popoldan pa smo šli še malo v nakupe, po priporočilu »lokalcev« (Daiso shop, Muji shop, GU shop,...)

Dan 12: Čas za slovo od slovensko-kitajske (da, mož je Kitajec) družine v Nari in pot nazaj proti Tokyu. Tokrat smo šli po avtocesti, ki je bistveno hitrejša, a še vedno veliko počasnejša, kot v Evropi. Avtoceste so tudi zelo drage za cca. 400km smo plačali okoli 100€. Vmes smo zavili z avtoceste in se okopali v Onsenu (Hitowa-23-1 Notose, Shinshiro-shi, Aichi-ken 441-1605). Za hec (ker smo se spet navadili na hišne postelje) smo pobrskali za Airbnb in ga našli za zelo ugodno ceno v Yokohami (predmestje Tokia) z odličnimi priporočili. In res, za manj kot 50€ smo spali v popolnoma novem, ogromnem apartmaju, z vsem udobjem. Cena je odtehtala predelavo avtodoma v spalno obliko, saj se nam je tekom potovanja nabralo že kar nekaj vrečk z nakupov. Kupiti smo morali tudi dodaten kovček.

Dan 13: Ko smo se naspali v apartmaju smo odšli do Ginze, enega od centrov Tokia, ki je poznan po galerijah. Ginza je nekakšna prestolnica mode, umetnosti in glamurja. Znana je kot ena od najbolj prestižnih četrti na svetu. Zopet smo parkirali v samem jedru in tako izkoristili naš avtodom. Boljša polovica je odšla v galerijo, midva z malčico pa po nakupih (bolje rečeno ogledih, kajti cene v Ginzi so milo rečeno: nedostopne). Popoldan smo odšli skupaj v znameniti živalski vrt Ueno v Tokyu, kjer smo videli severnega medveda, pando, nosoroga, gorilo in druge zanimive živalske vrste. Moram pa poudariti, da sem bil nad prostorom, ki je namenjen tem živalim kar malo razočaran. Zvečer smo se vrnili proti Nariti, v isti apartma kot prvo noč, ker smo ga rezervirali že pred prihodom na japonsko, saj smo želeli spočiti na pot domov. To priporočam vsakomur, saj je dolga vožnja z avionom zelo utrujajoča.

Dan 14: Zjutraj smo spakirali vse, kar se nam je valjalo po celem avtodomu in odšli na zadnje kosilo in nato proti mestu, kjer smo najeli avtodom. Zopet je bila potrebna cela procedura in kar nekaj časa za primopredajo, a tako pač je. Prijazna ekipa nas je odpeljala z vso prtljago do železniške postaje, kjer smo nato odšli direktno na letališče in poleteli proti domu.

Kdor je bral natančno je opazil, da v avtodomu nismo prespali niti polovico noči. Seveda takoj sledi vprašanje, ali nebi bilo bolj smiselno, da bi najeli rent a car... morda, ampak če bi se ponovno odločal, bi izbral isto, le denar ki smo ga namenili za ne planirane apartmaje, bi namenil za večji-»evropski« avtodom. V avtodomu je bilo vseeno več prostora, imeli smo hladilnik, stole in mizo, kuhalnik,... veliko časa bi tudi izgubili z iskanjem prenočišč, ker če nisi napovedan te v hotelih ne sprejmejo ravno najraje (primer, ko je bil tajfun). Če pa bi vsa prenočišča rezervirali vnaprej, bi pa izgubili svobodo, ki smo jo imeli z avtodomom. Dejstvo je, da so bili stroški na sami poti nižji, kot smo mislili (hrana, vstopnine, bencin, zastoj prenočevanje z avtodomom...) in tako nam je denar »ostal« za spanje v apartmajih in hotelih, kar ni bilo predvideno. Ne predstavljam pa si na primer potovanja z malčico in vlaki, oziroma če že, bi videli pol manj, kot smo in bi zato porabili približno isto denarja, saj vlaki tudi niso poceni!

Še par besed o hrani. Nam ni bila preveč všeč (super je npr. juha »ramen«, sladkarije in ocvrte zadeve, ampak tudi McDonald je kdaj prišel prav (na primer po algah)). V trgovini ti ni jasno kaj kupuješ, ker imajo vse zapakirano, v gostilnah pa ravno tako igraš loterijo☺ Za ilustracijo: ko je bila četrti dan naša malčica brez »prave« (beri evropske) hrane, smo ji kupili hrenovke, ki se jim načeloma izogibamo. Že med kuhanjem so imele čuden vonj, nato se je slutnja potrdila – bile so hrenovke iz morskih sadežev...

Pod črto: Maksimalno pozitivna izkušnja! Še bomo šli, če bo le mogoče!

In avtodom bo prva izbira za potovanje po Japonski.

Stroški: razčlenit jih ne znam natančno, ampak okvirno:

- avionske karte - 3x600€,
- najem avtodoma - 1200€,
- hoteli in apartmaji - 400€,
- vstopnine - 100€,
- gorivo – 1700km - 300€,
- cestnine 150€,
- nakupi + darila + ostalo: cca. 500€

Skupaj torej cca 4500€.